

Událost a její „aktuálnost“

Pokusme se myšlenkově uchopit „událost“ jako (relativní a přechodný) „celek“, který má svůj počátek, průběh a konec: k čemu budeme (k čemu se rozhodneme) vztahovat charakteristiku této události, pojmenovanou jako „aktuálnost“? Pokud bychom za aktuální považovali jen určitou fázi v průběhu události, odsoudili bychom právě jen tuto fázi k okamžitému „aktuálnímu“ zániku (resp. přechodu k „bylosti“). To nám nedovoluje přesněji pracovat s takovouto „konstrukcí“ (neboť o plnou skutečnost nejde a jít nemůže). Zdá se proto, že oprávněnější by mělo být „aktuálnost“ vztahovat k události celé, nikoli jen k nějaké její fázi, neboť jen o „celé“ události můžeme uvažovat jako o „skutečné“, tj. mít ji za tu, která se právě (postupně) uskutečňuje. Pokud se ovšem právě takto uskutečňuje, nepochybně k ní jakožto (k relativnímu) „celku“ náleží jak její bylost, tak její budoust (ta ovšem velmi specifickým způsobem), a samozřejmě i ta jen myšlenkově mínitelná ostrá „aktuálnost“ přítomná, prezentní.

(Písek 180616-2.)